

вихъ се на работа, станахъ фабрикантъ на стъкла и спечелихъ много пари. Ето тия пари азъ ви дадохъ на сватбата

Той сѣрѣ да пише; рѣцѣтъ му много се разтрепераха и се чу, че той хълца. Старецѣтъ горчиво плачеше. Той пишеше право. Паритѣ бѣ спечелилъ съ честенъ трудъ.

XIX. Клеветникѣтъ.

Въ сжщата минута, когато Жанъ Валжанъ пишеше това писмо, нѣкой похлопа на портитѣ у Козетини. Единъ непознатъ господинъ дирѣше Мариуса. Този излѣзе и го посрѣщна.

— Господине, каза непознатиятъ, вий ли се казвате Мариусъ?

— Да, азъ, отговори той.

— Аха, сжщиятъ. Азъ ви добрѣ познавамъ, думаше непознатиятъ и лѣжеше.

Има хора лоши, крадци, шарлатани, измамници, които като искатъ да изпросятъ пари отъ нѣкого, или да го излѣжатъ за нѣщо, винаги захващатъ съ думитѣ, че ви „познаватъ“, че „ви носятъ отъ познати много здраве“, че „сж чували за васъ, какво хората ви хвалятъ като добъръ човѣкъ“ и т. н. Всичко това тѣ правятъ да могатъ да ви прѣдразположатъ да имъ дадете пари, които никога не мислятъ да ви повърнатъ. Такѣвъ шарлатанинъ и злодѣецъ бѣ появилия се у Мариусовата кжща човѣкъ.

— Какво искате? запита го Мариусъ.

— Искамъ да ви съобща една тайна? Но колко пари ще ми платите за нея.

— Тайна ли? И искате пари прѣди да сте ми я казали. Може азъ да я зная.